

*Wat vroeger, wat later,
wij gaan allemaal,
die zwak is als 't halmpje,
die sterk is als staal.* G.G.

MEVROUW

Irma Zoé MINNAERT

weduwe van Albert Leon Saeytijd

geboren te St.-Martens-Lierde op
28 oktober 1906 en in alle stilte overleden
te Lot op 1 januari 1997
gesterkt door de Sacramenten der Zieken

Het is ongemeen hard op Nieuwjaarsdag afscheid te moeten nemen van moeder, met wie we op de eerste dag van het jaar zoveel maal ononderbroken samen in familiekring vertoefden in het vredige huisje aan de Stratendries. Voor het eerst in negentig jaar was moeder er niet, zij verbleef sinds enkele dagen bij haar kinderen Anny en Marcel in Lot. Daar ging ze in alle stilte naar de eeuwigheid.

Negentig jaren, een eeuw bijna, en toch zo snel als in een droom vervolgen: de vele ontberingen als kind tijdens de moeilijke aanvangsjaren van de twintigste eeuw, het onverdrotene zwoegen na de schoolperiode, het onnoemlijk zwaar verlies van broer en vader, de noeste arbeid op de akker naast moeder en zuster. Zoveel leed samen tekent een mensenleven: een levenspad is niet altijd met rozen bestrooid. Verder met haar lieve echtgenoot Leon blijven zwoegen om op het klein landbouwbedrijf jaar in, jaar uit, moeizaam de eindjes aan mekaar te knopen.

De zon piept door de wolken: twee schattige kinderen, haar oogappels, later de kleinkinderen, de achterkleinkinderen: gelukkige jaren. Maar het wordt weer moeilijker als ziekte en tegenslag aan de deur kloppen. Met onverzettelijke

moed en levenslust haalt ze de bovenhand, zonder klagen, steeds in de schaduw verder stuwend, moedig en diep gelovig, met een ongekende gastvrijheid voor familie en de vele vrienden. Het noodlot slaat weer toe: haar zuster Maria sterft, voor haar zelf wenkt het ziekenhuis en wordt Leon voor goed uit de huiskring weggerukt. Haar hart bloedt. Plots staat ze alleen, als in een nachtmerrie. Marie-Therese en Marc moeten steeds vaker ter hulp snellen. De strijd is hopeloos. Wezenloos verlaat ze het plekje grond waar ze zo aan verknocht was. Op de eerste dag van het nieuwe jaar neemt "Ons lief vrouwke" haar mee naar de Heer.

Gij, Nieuwe-Jaarke zoet, stemt vaak de mensen blij, brengt vreugde en hoop in menig hart.
Voor ons boodt gij ditmaal slechts droefheid en geschrei, verving de blijheid door een wrange smart.

Maar door de tranen heen weerspiegelt uw gelaat, getekend door de goedheid van een schone mens.
Het brengt ons troost, bezorgt ons wijs beraad, en smachtend diep in ons herleeft uw hartewens.

Mijn liefste meter rust in eeuwigheid nu zacht, begrijp dat ik voor zoveel liefs geen woorden vind.
Zovele jaren lang, bij dag en duistere nacht dacht ik vaak diep ontoerd: ik ben je eigen kind...

De families MINNAERT - SAEYTIJDT
MALAISE - CARLIER

danken U voor de blijken van deelneming en gebed.

Namis op zaterdag 8 februari 1997 om 19u. in de
St.-Martinuskerk te St.-Martens-Lierde.

Drukkerij SURDIACOURT n.v. 9661 Parike (055) 42 34 70
Rouwl. b.v.b.a. RAOUL 9660 Brakel (055) 42 24 49